

Szennyvizet a talajba, ne pedig a folyókba!

2020-ban, 83 évesen hunyt el Országh József elektrokémikus professzor, aki már évtizedekkel ezelőtt felismerte a fejlett világban általánossá vált vízhasználat és szennyvízkezelés ellentmondásait, környezetünkben okozott kárait.

<http://www.eautarcie.org/hu/01b.html>

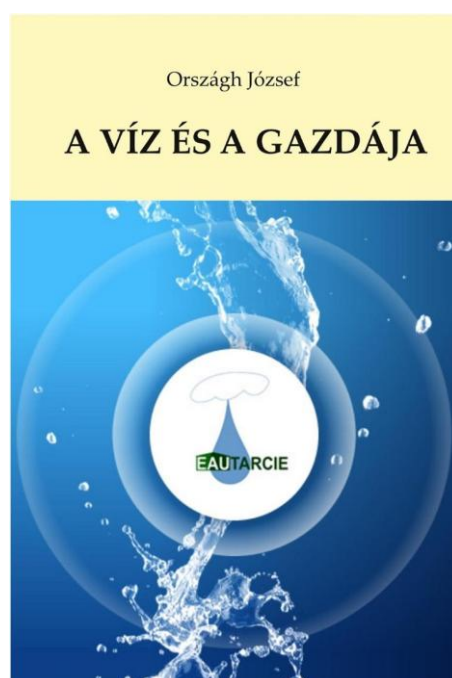
Életrajzát ismerve, nem annyira látnoki képességeinek, mint egy kis Szeged melletti faluban, Szőregen, a nagyszüleinél töltött korai évek tapasztalatainak, illetve Belga-Kongóban és Belgiumban végzett kutatásainak köszönhető, hogy tudományos munkásságát egy másfajta vízhasználati, illetve talajerőutánpótlási rendszer kidolgozásának szentelte. (Az elsősorban vidéki, de elemeiben nagyvárosi környezetben is alkalmazható módszereinek részleteire később is vissza szeretnék térni.)

Ajánlásait a jelenlegi rendszerekben érdekelt gazdasági szereplők igyekeztek mindig is elhallgattatni. Ezt a – sokszor szakmai indokokkal nem kellően alátámasztott – szabályozások (egyres anyagokra előírt határértékek) is támogatták, amelyek máig kötelezők az egyes országokban. Jelenleg is, a klímavédelemmel foglalkozók kevesebb ellenállásba ütköző lépésekre biztatnak.

<https://www.magyarkurir.hu/hirek/urges-vorsatz-diana-klimavaltozas-egyik-legnagyobb-vesztese-karpat-medence1>

Az utóbbi években már nyilvánvalóvá vált klímaváltozás, a hatalmas szárazságok, erdőtüzek az emberiséget a jelenlegi megoldások gyökeres újragondolására fogják kényszeríteni. Ehhez az ő javaslatai is támpontokat nyújtanak. Gondolatait és módszereit részletesen tartalmazó könyve 2019-ben jelent meg. (Országh József: A víz és a gazdája, Ekvilibrium kiadó, 730 oldal)

A föld biológiai élete egy olyan komplett rendszer, amelyben – optimális esetben – fenntartható körforgásban vannak az anyagok és az energiák. A professzor által

évtizedekig érlelt VÍZÖNELLÁTÓ rendszer a háztartásokban keletkező, mosásra, mosogatásra használt, fekáliát nem tartalmazó ún. szürke vizet, a tetőről lefolyó esővízzel együtt, megfelelő helyi (vagy körzeti) ülepítés és kezelés után a talajba juttatja vissza. Ugyancsak a talajba (és nem a vizekbe) javasolja visszaforgatni a WC-ben vagy pottyantó illemhelyen képződő emberi ürüléket is, hogy a talajerő természetes anyagokkal történő utánpótlását, a mezőgazdasági termelés folyamatosságát biztosítsuk. Számításai szerint a szarvasmarha, sertés és ember ürüléke együttesen legalább 40 százalékban adja az élelmiszertermeléshez szükséges talajerő utánpótlást, még a jelenlegi, életveszélyesen felgyorsult népességnövekedés mellett is. (Ugyanakkor 1 kg nitrogén műtrágya előállításához 2,5 kg kőolaj elégetése szükséges.) A korszerűnek tekintett, iparosított mezőgazdaságban, a műtrágyával serkentett növekedés mellett gyengül a növények ellenállóképessége. Emiatt elkerülhetetlen különféle vegyi anyagok, növényvédőszer használata is. Az élelmiszertermelésben történő együttes használatuk veszélyeit a mai napig nem tárták fel megnyugtatóan.

A élelmiszertermelés számára nélkülözhetetlen foszfor, amit a fekália nagy mennyiségben tartalmaz, a szennyvízkezeléssel – pazarló módon – a folyókba, majd a tengerbe kerül. Ehelyett bányákból szerzik be a műtrágyához (mosószerkehez stb.) szükséges foszfort, ami viszont előbb-utóbb elfogy.

A jelenlegi gyakorlat tehát pazarlóan, sőt nemegyszer visszafordíthatatlan károkat okozva bánik az édesvíz készletekkel és a tápanyagokkal. Mekkora ellentmondás, hogy új vízgazdálkodási szemlélet kialakítása helyett, folyamatosan a jelenlegi rendszerek toldozgatása, újabb energiafálgó technológiák kipróbálása folyik. Íme egy példa: <https://www.agrarszektor.hu/noveny/20220815/ki-nem-talalnad-mi-keszul-a-holland-uveghazakban-ilyen-meg-sehol-nem-volt-40069>

Idézek egy gondolatot Ország professzor könyvéből, ami összecseng a mostani ukrán-orosz háború következtében kialakult, és széles körben ismertté vált, afrikai éhezés okaival.

A VÍZGAZDA rendszer és a „felső tízezer”

Minden emberi társadalomnak van egy kis része, amelyik a társadalmon kívül él. A „felső tízezer” néven ismert embercsoport a társadalom pénzbeli erőforrásainak egy jelentős részével, teljes önkénnyel rendelkezik. Ez a helyzet a döntés hatalmát a kezébe adja. A történelem folyamán ez mindig így volt.

Környezeti katasztrófák nyomása alatt viszont még ez a réteg is kénytelen lesz döntéseit kissé más irányba terelni. A VÍZGAZDA vagy egy azonos elveken működő

rendszer elhelyezése elkerülhetetlen. Az átmenet, minél később jön, annál fájdalmasabb lesz mindenkinek. A kérdés, amit ilyenkor érdemes feltenni, az a következő: Az új rendszer működése mennyiben befolyásolja a „felső tízezer” életét? A válasz egyszerű: semmiben sem.

Még egy olyan ipari szektor, mint a vízipar teljes átszervezése se okozna súlyosabb zavart a nemzetközi pénzéletben, mint akármelyik eddig átélt gazdasági válság. A víz csupán nem lesz többé egy nagy hasznot hozó, eladható áru. A világméretű élelmiszer-termelést is teljesen át kell majd szervezni: helyhez kötni. A hasznot a termelő tőkét tehát más tevékenységekbe kell befektetni. Amennyiben a „felső tízezer” ezt a tényt képes felfogni, az emberiség előtt talán még van jövő. Ellenkező esetben a fékezhetetlen természeti csapások a felső tízezret is maguk alá fogják temetni.”

Bp. 2022. aug. 22.

Beliczay Erzsébet